

Jeden bratr se mnou přemýšlel, jestli by bylo možné u nich ve sboru udělat živý trénink
Mosty k lidem:

„Ze sborových aktivit i z témat, která tam povětšinou slycháme, je celkem jasné, že naše staršovstvo a pastor vnímají bohoslužbu a vnitřní život sboru naprosto odděleně od získávání lidí pro Pána Ježíše. Pro ně to nejsou dvě strany téže mince, které nelze oddělit, ale dvě úplně jiné mince, z nichž jedna se každý týden pečlivě leští a druhá leží v šuplíku nedotčená celé měsíce...“ rozvažoval milý bratr své pozorování.

Přemýšlím, jak je to v životě spousty dalších českých a slovenských sborů a jak je to u nás křesťanů osobně? Existuje vůbec silnější forma oslavy Ježíše, než když o NĚM vhodným způsobem s radostí a s vděčností mluvíme s dalšími lidmi, kteří o NĚM zatím nemají ani tušení...?

Jak je to u Tebe? Nebo ve Tvé skupince nebo u vás ve sboru? Je pro vás sdílení Ježíše s nevěřícími přirozenou součástí uctívání a služby milovanému Ježíši – jako dvě neoddělitelné strany jedné mince? Tedy oddané následování Ježíše a současně radostné sdílení o NĚM s nevěřícími...? Nebo je pro vás sdílení o Ježíši něco úplně cizího, pro co si musíte jednou za pár let vytvořit zvláštní příležitost docela neúplně zvanou „evangelizace“?